

כלומר איך נכרת מלכותו של המלך, ומשיב "העולם" שהוא מלך העליון שמשם בא השפע ועי"ז הוא מושל בכל העולם.

כוונת אשר קדשנו במצוותיו וציונו

אֲשֶׁר אל אשר שהוא יסוד הבינה, **קִדְּשָׁנוּ וְצִוָּנוּ** ומשם אל קדשנו שהיא בתפארת, ואח"כ במצוותיו שהם בנצח והוד, ומשם אל וצונו שהוא יסוד וסיום הברכה במלכות. **וּבְגִין דְּאִיהוּ** [קו] **עֲלָמָא דְלֵא אֲתַנְלִיָּא לְבַר,** **וְאִיהוּ סְתִים,** קְרִי לִיָּה הָכִי בְּאַרְח סְתִים ולפי שעיקר הורדת השפע בא מאבא ואמא שהוא עולם שאינו מתגלה לחוץ והוא בחי' "ברוך" שהוא לשון נסתר והוא סתום ונעלם בתוך ז"א, לכן קוראם בלשון סתום ונסתר כי אנחנו אומרים ברוך ואומרים ג"כ קדשנו ולא קדשתנו ולא צייתנו בלשון נוכח. [קז] **וְעַל דָּא לָא אֶקְרִי, אֶלָּא בְּאַרְח סְתִים** ולכן לא נקראים אבא ואמא אלא בדרך נסתר וסתום.

אור הרשב"י

מתפשט בפנימיות זעיר ואינו יולא אל המלכות אלא ע"י הארה לכד כנודע אללנו. שנית, שעיקר השפע הוא מאבא דאיהו ברוך והוא סתום אפי' בתוך זעיר כידוע מדרוש ארון וכפורת. וז"ל ואיהו סתים: [קז] **וע"ד לא איקרי וכו'.** ירנה זה הטעם השני שהוא העיקרי והראשון הוא סניף לו ובזה תמלא טוב טעם למה שאומרים מלך העולם בה' הידיעה. והענין שבחי' ה' ראשונה שבסם היא נק' עולם הבא מפני שהוא בא וממקד בתוך זעיר ולזה נוכל לקרותה בה' הידיעה, משא"כ סם לעתיד לכא שה"ס ו"ד שביו"ד ועדיין הוא עמיר וגניז והבן:

שורש כל קדושה, וזהו קדשנו בת"ת וכו'. והבן שד' מקומות אלו הגז' הם תנה"י שהם ראשי תיקון המלכות שהיא סוד מלוא. וכוונתנו לתיקון שלה בדווקא ומינה לתיקון אותו הניגוד שעולה מקליפת גוגה לפי בחי' המלוא. אבל הכל טורף גבוה, דשכר מלות בהאי עלמא ליכא. אבל בברכת הנהנין, הכוונה להוריד אלינו אותו השפע, ולכן מיד נאמר בפה"ג וכיוצא שהוא הורדת כח אותה המדה הפרטית שממנה שורש אותה ההגאה. בפה"א בנוקבא, בפה"ע בדכורא וכיוצא ומשם יורד למטה:

[קו] **עלמא דלא אתגלייא לבר וכו'.** יתן טעמים לתקנת הברכה בדרך העלם, דהול"ל בלשון לנכח כיון שהוא הורדת שפע בגופא דזעיר. ואמר חדא, כי אותו השפע הוא

חוזר לפרש תיבות ברוך אתה

וְלַעֲוֹלָם [קח] **יְמִינָא אַתָּה, כְּמָה דְאַתְמָר** ולעולם החסד דז"א

שהוא בימין נקרא "אתה" כמו שלמדנו "אתה כהן לעולם". [קט] **וְעַל**

דְּא, כְּהֵן כְּפִיף לְגַבֵּי הַהוּא אַתָּר, בְּרִישָׁא וּבְסוּפָא ועל

כן, כהן שהוא סוד החסד הוא כופף את עצמו לגבי יסוד דאבא שבתוך יסוד דאמא

"ברישא" בתחילת הברכה שעולה לקבל השפע, "ובסופה" פי' ובסוף הברכה להמשיך

השפע למלכות. **וְעֲלָמָא תַתָּאָה, כַּד אַתְקַשֶּׁר לְיְמִינָא,**

וְאַתְדַבֵּק בֵּיהּ ועולם התחתון שהיא המלכות כשנקשרת לצד ימין לקבל השפע

מהחסד דז"א בסוד יחוד, **קָרִי מְתַתָּא לְעֵילָא בְרוּךְ** המלכות כשהיא

מעלה מ"ן מלמטה למעלה עי"ז ז"א מתייחד עימה אז נקראת יסודה בחיבור יסוד דז"א

"ברוך", [קי] **וְלֹא אֶקְרִי בְרוּךְ, בַּר בְּרוּזָא דְמְקוּרָא דְאַתְדַבֵּק**

בְּהַרְיָהּ ויסוד דז"א לא נקרא ברוך רק בסוד המקור דהיינו עם יסוד דאבא שנדבק בו

כי עטרת יסוד דאבא מתלבשת ביסוד דז"א ואז מתדבק יסוד דז"א עם יסוד דנוק',

אור הרשב"י

ולזה קורא בשם קשר שבו יש לה קשר והתייחסות עם בעלה

זעיר בעל החסד, והזיווג השני הוא להולדה. זה נק' בשם

דיבוק שהוא ייחוד עלמי שאז נדבקים יחד מ"ד ומ"ן, ואז

נק' יסודה ברוך מלמטה למעלה בסוד און טיפה יורדת

מלמעלה שאין טיפיים עולות כנגדה מלמטה:

[קי] **וְלֹא אֶקְרִי בְרוּךְ כִּי וכו'** ה"ס הוא רוחא דשדי

בגווה ששרשו משם רי"ו כנז' בק"ש שעל המטה וכמו כן

בזווג הב' שידוע שיסוד אבא מגיע עד סוף יסוד זעיר

והוא רזא דמקורא:

[קח] **וְלַעֲוֹלָם יְמִינָא אַתָּה.** זה מפני שסודו בבחי' זעיר

גופו. ולא בסוד מה שמתפשט בתוכו. וזעיר נק' לזר כנז'

כריש א"ר דף קכ"ח ע"ב הוא דאיסו לזכר. והוא זעיר

כמ"ס במקומו:

[קט] **וְע"ך כהן.** שה"ס זרוע ימין דזעיר כפוף לגבי ברוך

שהוא יסוד אבא בתוך אימא לקבל משם ולהמשיך אל

המלכות, וזהו כרישא ובסופא. בראש הברכה לקבל הוא

ובסופה להמשיך למלכות, והיינו דקאמר ועלמא תתאה וכו'

היא הנוקבא שיש לה ב' בחינות זיווגים, א' לעשותה כלי

הלימוד היומני

וְעֵייל בִּיהַ, [קיא] וְאַמְלֵי לִיָּהּ. אַתָּה, רָזָא דִּיהֶהוּא כִּהֵן וּנְבַס

בו ביסוד יחוד וממלא אותו "אתה" שהוא סוד כהן שהוא בחסד הוא ממלא את יסוד דז"א

שנקרא ברוך, לְאַתְדִּבְקָא בְּהִירִיהּ כְּדִי שֶׁהַמַּלְכוּת תִּתְדַבֵּק עִם הַיְסוּד ע"י

החסדים, [קיב] וְעַל דָּא, בְּעֲלוֹתָא בְּרַ נֶשׁ פּוֹרַע בְּבָרוּךְ וְעַל

זה שלמדנו שברוך הוא ביסוד לכן בתפילה כאשר האדם כורע בתיבת "ברוך" שהוא ביסוד

"דמלכות" כשהוא דבוק ביסוד דז"א, דְּאִיהוּ [קיג] עֲלִמָּא כְּפוּף לְגַבִּי

עֵילָא שאז המלכות היא עולם כפוף, שכופפת עצמה לעלות למעלה לקבל שפע מאמא

ע"י ז"א, [קיד] וְדָא אִיהוּ שְׁנוּי בֵּין בָּרוּךְ דְּעֲלוֹתָא, וּבֵין

בָּרוּךְ דְּשָׂאָר בְּרָכָאן וְזֶה הַשְּׁנוּי שֶׁישׁ בֵּין בָּרוּךְ שְׁנוּי בְּתַפִּילָה שֶׁהוּא

ביסוד דמלכות ובין ברוך דשאר ברכות שהוא ביסודות דאו"א המשפיעים שפע וכח לחג"ת

לעלות אליהם. [קטו] וְכֹלָא בְּרָזָא עֲלָאָה אִיהוּ, לְאַרְקָא בְּרָכָאן

לְכָל עֲלָמִין וְכֹל הַבְּרָכוֹת הֵן בִּיְסוּד עֲלִיּוֹן דִּהֵינּוּ בִּיְסוּדוֹת דְּאו"א או בִּיְסוּדוֹת דְּזו"ן

כדי להוריד ולהמשיך שפע ברכות לכל העולמות.

אור הרשב"י

בדעתה שהא שורק יסודה, ועיקר הכוונה בשם אהי"ה

כנז' בשה"כ:

[קיג] **עלמא תתאה כפוף לגבי עילתא**. ככאן לא אמר

להוא אתר כי היא מקבלת מאור אימא ע"י זעיר:

[קיד] **ודא איהו שנויאו וכו'**. כי ברוך של הברכות הוא

ביסוד אימא ושל העמידה ביסוד רחל וכ"כ בשה"כ:

[קטו] **וכולא ברזא וכו'**. הוא יסוד אבא שבתוך התיב

דאימא או ביסוד רחל בהתקשרו בסוד הימין כאמור:

[קיא] **ואמלי ליה תתה**. ה"ס טיפת החסדים

המושפעים בה דרך היסוד לאורכיה רמ"ח עלמין סוד

אברה"ם כידוע. באופן שבח"י אלו ילדק להקרא יסוד

הנוקבא בשם ברוך אתה של סוף הברכות שהרי היא

החותמת ומסיימת הכל. וכל זה הוא עניין לכוונת

הכהן:

[קיב] **וע"ל בר נש וכו'** הכוונה לכללות בני אדם

שכורעים בראש וסוף העמידה בלבד, והיינו להוריד כח

ב'ברוך' צריך לכרוע בברכיו, ב'אתה' להרכיב ראשו

בְּרוּךְ דְּעָלוֹתָא, בְּרַ נְשׁ פּוֹרַע בִּיהַ בְּבִרְכּוֹי הנה בתיבת ברוך

שבתפילת העמידה, צריך האדם לכרוע בברכיו, דהיינו בָּרַךְ הוא סוד ברוך והוא

ורמוז אל היסוד הנמצא בין הברכיים, שבתיבת ברוך עולה המלכות עד היסוד ששם שורשה

(הרמ"ז), **וְנָחִין רִישָׁא בְּאַתָּה, בְּגִין דְּאַתָּה אֶקְרִי רֵאשׁ** ובתיבת

אתה האדם צריך להרכיב את ראשו, ובוזו החסד הנקרא ראש לו"ק דז"א הוא בונה ומכונן

את המלכות, מאחר שתיבת אתה הוא סוד הראש שהוא החסד. **וְעַל דָּא כִּהֵן**

נָטִיל בְּרֵאשׁ, וְאִיהוּ רֵאשׁ תְּדִיר ומשום כך הכהן הוא לוקח חלק

בראש, [קטז] מאחר שהוא תמיד חתום בחסד דז"א שהוא ראש לו"ק. **וּבְגִין כִּךְ**

כְּרִיעָה בְּבְרוּךְ ומשום כך הכריעה היא בתיבת ברוך, שהוא סוד עליית המלכות

ליסוד שבין הברכיים. **וְנָחִינוּ דְּרִישָׁא בְּאַתָּה** והרכנת הראש הוא בתיבת

אתה, כי בזה החסד הנקרא אתה מכונן את המלכות, בסוד 'עולם חסד יבנה'. **וְכִהֵן**

בְּכָל אֲתָר דְּאֶקְרִי אֶתָּה, גָּחִין בְּעָלוֹתָא ומשום כך הכהן גדול בסוף

כל ברכה שיש בה תיבת אתה הוא היה מרכיב את ראשו, [קיו] שהוא סוד כינון החסד את

אור הרשב"י

תחלה וסוף, בהודאה תחלה וסוף, ואם בא

לשוח בסוף כל ברכה וברכה ובתחלת כל

ברכה וברכה – מלמדוין אותו שלא ישחה.

אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן

לוי משום בר קפרא הדיוט – כמו שאמרנו.

כהן גדול – בסוף כל ברכה וברכה, והמלך –

תחלת כל ברכה וברכה וסוף כל ברכה

וברכה. אמר רבי יצחק בר נחמני, לדידי

[קטז] כדאיתא ביומא פרק א' משנה ב' כל

שבעת הימים הוא זורק את הדם ומקטיר את

הקטורת ומטיב את הנרות ומקריב את

הראש ואת הרגל ושאר כל הימים אם רצה

להקריב מקריב שכהן גדול מקריב חלק

בראש ונטול חלק בראש.

[קיו] כדאיתא בכרכות דף לד עמוד א' תנו

רבנן: אלו ברכות שאדם שוחה בהן: באבות